

Hồn Ma Lữ Độ Đường

Thông lộ Nữ Ước là một con đường hầu như lúc nào cũng đông đảo, nhưng vào một buổi tối mùa hè năm 1971, thông lộ này lại tự nhiên vắng vẻ một cách bất thường. Trên con đường mênh mông vắng lặng chỉ có ngọn đèn pha rực sáng trên chiếc xe tám máy của Peter xuyên thủng màn đêm khiến Peter có cảm tưởng như đang vượt qua một khoảng không gian của một thế giới vô cùng xa lạ. Betty, vợ Peter, dường như cũng đồng tư tưởng với chồng: - Lạ nhỉ! Lúc này tuy trễ thật nhưng sao mình không thấy một chiếc xe nào sau cả hàng chục cây số thế nhỉ? Cảnh tượng thật là ma quái! Chỉ có hai đứa mình với con đường vắng ngắt và đêm tối mịt mù!

Peter đồng ý:

- Ủ, lạ thật! Thông lộ này là một trong những con đường đông đảo nhất thế giới mà sao đêm nay lại vắng như bãi tha ma thế này! Có xe cộ chạy qua chạy lại còn tỉnh táo chứ đường xá vắng tanh vắng ngắt không có một con ma nào như thế này thì thật là buồn ngủ!

Nghe nói câu “không có một con ma nào”, Betty chột rùng mình liếc nhìn chồng. Thấy Peter vẫn chăm chú vào việc lái xe, Betty không nói gì.

Tuy nhiên chỉ mấy phút sau họ không còn cô đơn nữa. Một bóng trắng đột nhiên xuất hiện bên bờ đường phía trước, một tay giờ cao.

Peter lảo bấp trước khi đạp thắng:

- Trông giống như mấy tay hippie choai choai phải không em?

Xe ngừng lại, Peter thò đầu ra cửa sổ:

- Sao ông bạn, muốn quá giang hả?

Bóng trắng, một thanh niên lững thững rời chỗ đứng tiến về phía chiếc xe.

Vừa theo dõi chàng trai, Betty vừa thầm nghĩ: “Chà, coi bộ cũng bô giai ra phết! Đi đâu mà lang thang lếch thếch một mình giữa xa lộ mênh mông vào giờ này thế này!”

Chàng trai khoảng 18, 19, mặt mày sáng sủa trong chiếc quần jean trắng tinh và chiếc chemise trắng rộng phồng phình. Râu và tóc của chàng rất lợt gần như màu trắng.

Peter với tay mở cửa sau:

- Phóng lên đi ông bạn!

Chàng trai gật đầu mỉm cười bước lên xe. Betty nhận thấy thanh niên tự động cột giây nịt an toàn mà không cần nhắc. Peter hỏi:

- Sao, ông bạn muốn đi đâu?

Chàng trai đáp:

- Dạ, đường của ông cũng là đường của tôi. Tụi mình du hành trên cùng một vương quốc mà.

Betty nghĩ thầm “À! Mình dám nhặt được một đệ tử của Chúa Jesus không chừng”, nhưng ngoài miệng lại nói với chàng trai:

- Nếu tôi nhớ không lầm thì chỉ một đoạn đường nữa là chúng ta sẽ tới một xóm nhà ở gần Buffalo. Cậu muốn tới đó phải không?

Chàng trai mỉm cười:

- Dạ, chỗ đó hay chỗ nào cũng vậy. Đối với tôi bốn bề là nhà. Nếu chúng ta tin ở Thượng Đế thì chỗ nào cũng là quê hương, chỗ nào cũng là nhà cả.

Hai vợ chồng Peter chợt có cùng ý nghĩ rằng chàng thanh niên lạ mặt này, tuy ăn mặc bảnh bao nói năng từ tốn, có thể là một kẻ tâm trí bất bình thường. Peter xiết nhẹ tay vợ trấn an; không còn bao lâu nữa họ sẽ tới Buffalo và Peter sẽ cho người khách lạ xuống xe.

Betty cũng bóp tay chồng thông cảm đồng thời nghĩ rằng cách tốt nhất là tìm cách gợi chuyện với chàng trai xem ý nghĩ của mình có đúng không, cho tới khi tới Buffalo.

Xe chạy được một đoạn ngắn, chợt nghĩ được một đề tài, Betty mỉm cười quay lại nhìn chàng trai toan lên tiếng, nhưng... ghế sau hoàn toàn trống trơn, chàng trai lạ đã biến mất!

Hốt hoảng Betty la lên:

- Ngưng lại, ngưng lại! Cậu ta đâu mất rồi? Hay bị té ra ngoài rồi?

Peter đạp thắng thật gấp. Bánh xe rít trên mặt đường. Trên xa lộ vắng lặng, Peter trở đầu xe cho ánh đèn

quét một vòng tròn thật rộng. Không hề có một người nào trên đường!

Quan sát phía sau, Peter nói với vợ:

- Cậu ta không thể nào té ra ngoài được. Em coi nè, cửa còn khoá bên trong hẳn hoi.

Nhìn xuống ghế, con tim Peter chột như chùng đi một nhịp, giọng nói nhẹ như hơi thở:

- Em... em coi nè, giây nịt an toàn vẫn còn cài chặt.

Betty bắt đầu nức nở:

- Nhưng cậu ta đâu rồi? Chắc cậu ta bị té thật rồi.

Trước tiếng khóc của vợ, Peter không còn cách nào khác hơn là lái ngược trở lại đoạn đường vừa đi qua, khoảng chừng mười lăm cây số.

Trên thông lộ vẫn không một ánh đèn.

Peter để đèn pha rực sáng, chạy chậm chậm. Thình thoảng chàng ngừng xe, bước xuống, dùng ngọn đèn pin cực mạnh rọi quanh hai bên lề đường tìm kiếm. Không một dấu vết nào của chàng trai lạ mặt!

Khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, sau khi đi ngược tới tận chỗ chàng trai chờ xin quá giang mà cuộc tìm kiếm vẫn hoàn toàn vô hiệu, hai vợ chồng Peter không biết làm gì hơn là quay đầu xe chạy về Buffalo.

Vừa đi, Peter vừa nói với vợ:

- Không thể được! Cậu ta không thể té ra ngoài được. Em thấy đó, chốt cửa vẫn khoá chặt, giây nịt an toàn vẫn cài nguyên! Mà dù cậu ta có phóng ra khỏi xe đi nữa, thì... để làm gì? Không hề có một cái xe thứ nhì nào trên đường thì làm sao cậu ta xin quá giang được? Nhưng ... không ai điên khùng gì mà làm như vậy. Đã đi với mình rồi, cậu ta còn cần gì xin quá giang ai nữa! Nhất là không ai lại nhảy xuống xe như vậy!

Betty vẫn sục sùi:

- Em không biết, nhưng em có cảm tưởng... em có linh tính thì đúng hơn, là cậu ta có thể gặp nguy hiểm.

Peter bất đồng ý kiến:

- Không làm gì có chuyện đó. Nếu cậu ta mở cửa phóng ra, chắc chắn anh hoặc em hoặc cả hai đứa phải nghe tiếng cửa mở, và cả tiếng cửa đóng nữa. Không có!

Mà như anh đã nói, chốt cửa còn cài nguyên thì làm sao cửa bung ra được! Hơn nữa, cả cái khóa giây nịt an toàn vẫn còn nguyên, chứng tỏ rằng cậu ta không hề rời khỏi ghế... Ủm! Hay cậu ta là... ma không chừng!

Nghe chồng nói, Betty đột nhiên rùng mình, toàn thân nổi gai ốc, nhớ lại câu nói lúc trước của chồng. Không nghe vợ trả lời, Peter cảm thấy cần phải thổ lộ câu chuyện khó hiểu này với một người thứ ba.

Tới trạm đầu tiên gần Buffalo, Peter nói với nhân viên phụ trách:

- Có thể chúng tôi đã đánh rơi một người xin quá giang. Một thanh niên bạn đồ trắng, râu dài, tóc dài giống như dân hippie. Không biết cậu ta nhảy ra khỏi xe hay bị té ra ngoài mà chúng tôi không hề hay biết.

Chúng tôi không biết phải làm gì bây giờ!

Trước sự kinh ngạc của hai vợ chồng Peter, người đầu tiên mỉm cười:

- Xin ông đừng thắc mắc tới chuyện đó. Trong ngày hôm nay, ông là người thứ ba thông báo với tôi về việc này. Có khi, trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ, chúng tôi nhận được hơn một chục báo cáo tương tự.

Trong khi hai vợ chồng Peter há hốc mồm nhìn ông ta không hiểu ông muốn nói gì thì người đầu tiên giải thích:

- Chắc ông bà mới đi trên đoạn đường này lần đầu phải không? Ông bà vừa cho Con Ma trên thông lộ Nữ Ước quá giang. Tôi nói đứng đắn chứ không phải nói đùa đâu. ở đây việc này xảy ra hàng bữa. Con ma này luôn luôn bạn đồ trắng. Quần jean trắng và chemise trắng phải không?

Peter gật đầu. Người đầu tiên hỏi tiếp:

- Cả râu tóc của nó cũng trắng phải không?

Peter lại gật đầu.

Bằng một giọng bình thản, người đầu tiên nói thêm một chi tiết mà ông được báo cáo quá nhiều tới độ thuộc lòng:

- Nó luôn luôn lên ngồi phía sau xe, cài giây nịt an toàn cẩn thận trước khi biến mất. Và giây nịt vẫn còn cài chặt.

Betty hỏi với giọng run run:

- Ông muốn nói là chúng tôi vừa cho một hồn ma quá giang?

Người đầu tiên nhún vai:

- Ai biết? Có người cho rằng đó là một thiên thần rảnh rỗi không có việc gì làm trên thượng giới, bèn xuống dưới này chọc ghẹo nhân gian. Người khác thì nói rằng có thể đó là một kẻ từ đĩa bay nhảy xuống. Tuy nhiên hầu hết cho rằng đó là hồn ma của một người chết trên xa lộ, không biết vì lý do gì, và thường hiện lên xin quá giang.

Chúng tôi chỉ biết một điều là không phải ngày nào hồn ma này cũng hiện lên. Từ sau cuộc gặp gỡ này, Peter và Betty đã nhiều lần chạy xe trên thông lộ Nữ Ước nhưng không bao giờ gặp lại hồn ma trên, trong khi những người lái xe khác thỉnh thoảng vẫn gặp, và điều đáng nói là những người gặp chàng trai trẻ bận bộ đồ trắng xin quá giang là những người không hề biết gì về câu chuyện của hồn ma bị lỡ độ đường.

Những hồ sơ về sự xuất hiện của hồn ma hippie đã được tiến sĩ Lydia M. Fish thuộc viện đại học tiểu bang tại Buffalo, Nữ Ước, đặc trách nghiên cứu. Những báo cáo về việc gặp gỡ hồn ma vừa nói cũng được Phòng Kiểm Soát Tin Đồn của Buffalo thu thập và phân tích.

Trong khi đó thì Peter và Betty lại có một giả thuyết khác về người khách bí mật của họ. Betty cho biết:

- Chúng tôi nghĩ rằng khi còn sống có lẽ anh ta là một kẻ bỏ nhà đi hoang. Có thể anh ta từ trần trong lúc đang xin quá giang để về với gia đình. Có lẽ vì quá thương nhớ gia đình, hồn anh ta không siêu thoát được nên vẫn tiếp tục xin quá giang để tìm về nhà. Có lẽ chỉ khi nào thực sự về tới nhà, gặp lại những người thân thì hồn anh mới có thể siêu thoát.

Người ta không biết giả thuyết này có đúng hay không mà chỉ biết một điều là lúc sau này hồn ma của thanh niên bận đồ trắng không còn xuất hiện trên thông lộ Nữ Ước nữa.

Không biết có phải vì chàng trai mệnh yếu này đã tìm được về nhà rồi, hay vì lúc sau này xe cộ quá đông đảo, đèn đóm sáng trưng khiến hồn ma không dám hiện lên nữa?

Hì vọng giả thuyết đầu là đúng.